

Եկեք ինձի, բոլոր յոգևած ու բեռնատրուածներ...

Մատթեոս 11.28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Փետրվար, 2019թ.
№2 (108)

Հոդված տպագրվել է 2009թ. Հայիսից

ՄԻ՛ ԽՈՒՍԱՓԵՔ
ԵՐԵԽԱՆԵՐ ՈՒՆԵՆԱԼՈՒՑ

ԳԱՌՆՈՒԿԻ ԱՐՅՈՒՆԸ

Ի՞ՆՉ ԿԱՐՈՂ Է ՈՒՆԵՆԱԼ
ԱՍՏՎԱԾ ԸՆԿԱԾԻՑ

**ԲԱՐԻ
ԼՈՒՐ**

ԱՄՍԱԳԻՐ

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

Փետրվար, 2019թ. №2 (108)

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Մամիկոն Ղազարյան

Մի՛ խուսափեք երեխաներ ունենալուց.....1

Հրահայր Ամիրքեկյան

Գառնուկի արյունը.....5

Դեյվիդ Ռիչքերսոն

Աստված կարող է բարձրացնել ընկածին.....10

Նարինե քույրիկի վկայությունը.....12

Հասմիկ քույրիկի վկայությունը.....13

Երեց Եգոր Բետիսերի վկայությունը.....14

Մի՛րելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ բերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանվեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Մի՛րելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ՄԻ՝ ԽՈՒՍԱՓԵՔ

ԵՐԵՄԱՆԵՐ ՈՒՆԵՆԱԼՈՒՑ

Որդեծնության հարցն այսօր շատ կարևոր է քրիստոնյաների համար: Աստված սիրում է երեխաներին, իսկ սատանան չի սիրում. և պայքար է առաջանում: Աստծու կամքն այստեղ այն է, որ մենք երեխա չունենալու նպատակով խորամանկությունների չդիմենք: Սաղմոս 127-ում ասվում է, որ երեխան պարզ է Աստծու կողմից: Ուրեմն, եթե Աստված երեխա է տալիս, նշանակում է, որ Նա նվեր է տալիս: Ելից գրքի առաջին գլխում կարդում ենք, որ երբ Իսրայելի որդիները Եգիպտոսում աճեցին ու բազմացան, փարավոնն ասաց՝ եկե՛ք իմաստություն բանեցնենք նրանց դեմ, որ չլինի թե շատանան ու մեր դեմ պատերազմեն: Եվ փարավոնը երբայեցի մանկաբարձներին ասաց. «Երբայեցի կիներուն ծննդաբերութեան ատեն նայեցե՛ք անոնց՝ երբ նստարաններուն վրայ են. եթե տղայ է՝ մեռցուցե՛ք զայն, իսկ եթե աղջիկ է՝ թող ողջ մնայ»: «Բայց մանկաբարձները Աստուծո՛ւ վախցան ու չըրին այնպես՝ ինչպես Եգիպտոսի թագաւորը իրենց ըսեր էր. հապա տղաները ողջ պահեցին: Եգիպտոսի թագաւորը մանկաբարձները կանչեց եւ անոնց ըսաւ. «Ինչո՞ւ այս բանը ըրիք ու տղաները

ողջ պահեցիք»: Մանկաբարձներն ալ ըսին Փարաւոնի. «Որովհետեւ երբայեցի կիները Եգիպտոսի կիներուն պէս չեն. արդարեւ առոյգ են, եւ մանկաբարձը դեռ անոնց չհասած՝ կը ծնանին»: Աստուած մանկաբարձներուն բարիք ըրաւ, ու ժողովուրդը բազմացաւ եւ չափազանց հզօրացաւ: Քանի որ մանկաբարձները Աստուծո՛ւ վախցան, ան ալ անոնց տուներ շինեց: Փարաւոնն իր ամբողջ ժողովրդին հրամայելով՝ ասաց. «Երբայեցիներից ծնուած բոլոր արու զաւակներին գետը նետեցէք, իսկ բոլոր աղջիկ զաւակներին ո՛ղջ թողէք»:

Փարավոնը հրամայեց սպանել երեխաներին, Հերովդեսը նույնպես այդպես վարվեց: Սատանան չի ուզում, որ երեխաներ ծնվեն ու շատանան: Հին Ուխտում կարդում ենք, որ սատանան մտածել էր երեխաներին

Փեյթիվաթ, 2019թ., № 2 (108)

սպանելու ձև. մարդիկ իրենց երեխաներին Մոդոք կուռքին էին տալիս: Երեխային գցում էին կրակի մեջ: Այնքան շատ էր տարածված որդեապանության այս ձևը, որ Աստված հատուկ պատվեր է տվել երեխաներին Մոդոքի կուռքին չտալու համար: «Տերը խօսեցաւ Մովսէսի՝ ըսելով. «Իսրայէլի որդիներուն նաեւ ըսէ՛. «Իսրայէլի որդիներէն եւ Իսրայէլի մէջ պանդխտացած գաղթականներէն ո՛վ որ իր զաւակներէն մէկը Մոդոքի տայ, անշուշտ պիտի մեռցուի. երկրին ժողովուրդը թող քարկոծէ զայն: Իսկ ես՝ իմ երեսս այդ մարդուն դէմ պիտի դարձնեմ ու զայն իր ժողովուրդին մէջէն բնաջնջեմ, որովհետեւ ան իր զաւակներէն մէկը Մոդոքի տուած է՝ իմ սրբարանս պղծելու եւ իմ սուրբ անունս անարգելու համար» Գևտ.20:1-3:

Սատանան պայքարում է որդեծնության դեմ: Այսօր շատ քրիստոնյաներ ասում են՝ մենք չենք կարող պահել, չունենք ապրուստի միջոցներ, չունենք դաստիարակելու հնարավորություն: Բոլոր այսպիսի պատճառները հավաքվում են, ու քրիստոնյան որոշում է երեխա չունենալ: Սատանան օգտագործում է տարբեր, օրինակ՝ տնտեսական պատճառներ, որպեսզի քրիստոնյաները տարբեր մեթոդների դիմեն որդեծնությունը կանխելու համար: Այսօր բժշկությունը տարբեր ձևեր է առաջարկում երեխա չունենալու համար: Միլիարդներ են

ծախսում, դեղեր են հնարում, որպեսզի երեխա չլինի: Գոյություն ունի այսպես կոչված «Ընտանիքի պլանավորման» միջազգային կազմակերպություն, որը հսկայական գումարներ է ծախսում, որպեսզի սահմանափակի որդեծնությունը:

Սատանան ուզում է սպանել երեխաներին ու առաջարկում է աբորտը: Հետաքրքիր է՝ պետությունը ունի օրենք. չի կարելի սպանել երեխային ծնվելուց հետո, դա սպանություն է համարվում: Իսկ երեխային մոր որովայնում կտոր-կտոր անելը սպանություն չէ՞, բեղմնավորումը տարբեր մեթոդներով արգելելը մեղք չէ՞ արդյոք: Չէ՞ որ այս բոլորը նույն նպատակին են ծառայում, այն է՝ խորամանկություն անել, որ երեխան չծնվի: Դիմիտրի Բեսպալով եղբայրն ասում էր՝ գործի շարժառիթը բարձր է գործից: Տեր Հիսուսը ասել է՝ մտքով շնանալը արդեն շնանալ է: Եթե նպատակը վատ է՝ կարևոր չէ, թե դու ի՞նչ մեթոդով ես հասնում նպատակին՝ դեղեր օգտագործելով, թե՞ օրեր հաշվելով կամ այլ մեթոդներով, դա մեղք է:

Երբեմն չեն ուզում երեխա ունենալ՝ ասելով, թե բժիշկները խորհուրդ չեն տալիս ունենալ, քանի որ կարող է հիվանդ կամ հաշմանդամ երեխա ծնվի: Բայց հարց է առաջանում. լինու՞մ են դեպքեր, որ նրանք սխալվում են: Իհարկե այո: Եթե այդպես է, եկե՛ք սպասենք տեսնենք, թե ինչպիսի

երեխա է ծնվում, հետո նոր սպանենք: Բայց դա չի կարելի, քանի որ ըստ օրենքի չի կարելի մարդ սպանել, դրա համար պատիժ է նախատեսվում: Հարց է առաջանում. ի՞նչ տարբերություն նախօրոք սպանելու ու ծնվելուց հետո սպանելու մեջ, չէ՞ որ ցանկանալը և անելը նույն մեղքն է: Այդ մասին Ա Կորնթ 4:5-ում Պողոս առաքյալն ասում է. «Ուրեմն ժամանակից առաջ մի՛ դատեք, մինչեւ գայ Տէրը, որ ի լոյս է հանելու խաւարի գաղտնիքները եւ յայտնի է դարձնելու սրտերի խորհուրդները. եւ ապա իւրաքանչիւրը գովասանք պիտի ստանայ Աստծուց»: Աստված պետք է սրտի խորհուրդները հայտնի դարձնի և դատի ինչպես գործերը, այնպես էլ սրտի խորհուրդները:

Այսօր նույնիսկ ծաղրվում է շատ երեխա ունենալը: Մի քույրիկի ծաղրում են շատ երեխա ունենալու համար: Նա լռում է ու հանգիստ տանում այդ վիրավորանքը: Երբ նրան հարցնում են, թե ինչպես կարողացավ համբերել, նա պատասխանում է. «Մի՞թե կարելի է նեղանալ կույրից, երբ նա քո ոտքը տրորում է»: Բոլոր մեր գործերը, խորհուրդները հայտնի կդառնան հետո, երբ մենք կկանգնենք Աստծու առաջ: Երբեմն Աստծու կամքը շատ նեղություններով անցնելն է, ու դա մենք պետք է տանենք: Երբ Պողոս առաքյալը և Բառնաբասը ավետարանելուց և շատերին աշակերտ դարձնելուց հետո վերադարձան Լյուստրա,

Իկոնիոն և Անտիոք, աշակերտածների սրտերը ամրացնում և հորդորում էին, որպեսզի հաստատ մնան հավատքի մեջ, և ասում էին. «Բազում նեղություններ կրելով է, որ մենք պետք է մտնենք Աստծու արքայությունը»: Մենք պետք է լինենք հավատարիմ ամեն բանի մեջ: Աստված գիտի՝ ե՛րբ օգնել ու ինչպե՛ս օգնել մեզ: Շատ երեխաներին դժվար է դաստիարակել, բայց և օրհնությունն էլ մեծ է: Որդեծնությունը կնոջ համար ծառայություն է: Մենք չգիտենք, թե ինչպիսի՛ երեխա կծնվի. գուցե՝ քարոզիչ, ավետարանիչ և այլն: Հորը 31:15-ում ասում է. «Չէ՞ որ զիս որովայնի մեջ ստեղծողը զանոնք ալ ստեղծեց ու մեզ ամենս ալ արգանդի մեջ ձևակերպողը մեկ չէ՞»: Իսկ Սաղմոս 127:3-ում ասվում է. «Ահա տղաքը Տէրոջը ժառանգութիւնն են, որովայնի պտուղը անոր պարգևն է»:

Երբ Հակոբ նահապետը վերադառ-

նում էր Եսավի մոտ, վերջինս, տեսնելով Հակոբի կանանց ու զավակներին, հարցրեց. «....Ասոնք քու ի՞նչդ են և անիկա ըսավ Աստծո քու ծառայիդ

Պեգիվաթ, 2019թ., № 2 (108)

պարզևած գավակներն են»:

Այստեղ մենք տեսնում ենք, որ Աստված է երեխային ստեղծում ու արգանդի մեջ ձևակերպում և մարդուն որպես պարզև տալիս: Իսկ Եսային 49:5-ում ասում է. «Ու հիմա այսպես կ'ըսե՛ք Տերը, որ զիս որովայնէ Իրեն ծառա ըլլալու համար ստեղծեց, որ Յակոբը անոր դարձնեմ և Իսրայել անոր ժողովուհի...»:

Այստեղից պարզ երևում է, որ Աստված նպատակով է ստեղծում մարդուն: Եսայիին ստեղծել է Իրեն ծառայելու և Իսրայել ժողովրդի սիրտը դեպի Աստված դարձնելու համար: Դու ի՞նչ գիտես, թե Տերը ինչ նպատակ է դնում, երբ քո երեխային արգանդի մեջ ձևակերպում է: Շատերը երեխա ունենալու փոխարեն շներ ու կատուներ են պահում, նույնիսկ իրենց լավ են զգում՝ իբր թե ժամանակակից են: Սաղմոս 128:3-ում ասվում է. «...Ու քո որդիներդ ձիթենիի տունկերու պես պիտի ըլլան քու սեղանիդ չորս կողմը...»: Երբ դու մեծանաս, ովքե՞ր պետք է «քու սեղանիդ չորս կողմը» լինեն, քո որդիներ՞ը, թե՞ քո շներն ու կատուները: Թե՛ շունը, թե՛ կատուն Աստծու ստեղծածն են, բայց Աստված նրանց չի ստեղծել մարդուն ընկեր լինելու, քանզի կենդանիներից և ոչ մեկը Ադամի համար ընկեր չեղավ (Ծննդ.2:20):

Ահա մի հետաքրքիր իրական դեպք: Սանկտ Պետերբուրգի հայ-

կական համայնքի հավաքույթներից մեկի ժամանակ շատ կենացներ են խմվում: Վերջում մեկը առաջարկում է խմել գողերի կենացը: Սեղանի մասնակիցները զարմանում են ու ասում՝ մի՞թե կարելի է գողերի կենացը խմել: Առաջարկողը պատմում է, թե ինչի՛ համար է ուզում խմել գողերի կենացը: Նա պատմում է. «Երբ իմ մայրը ինձանով հղի էր, հայրս չէր ուզում, որ ես ծնվեի: Նա մորս գումար է տալիս և ուղարկում Երևան՝ արքրտ անելու: Ճանապարհին ավտոբուսի մեջ գողերն այդ գումարը գողանում են: Մայրս տեսնելով, որ այլևս գումար չունի արքրտի համար, գալիս է տուն, ու ծնվում եմ ես: Եթե չլիներն գողերը, ես չէի ծնվի»:

Սիրելիներ, երեխան Աստծու պարզևն է, մի՛ խուսափեք երեխա ունենալուց:

Մամիկոն Ղազարյան

Փ Ա Ռ Ն Ո Ի Կ Ի Ա Ր Յ Ո Ի Ն Ը

Սիրելիներ, «Հայտնություն» գրքում կարդում ենք. «Ու երկնքի մեջ պատերազմ եղաւ. Սիբայէլ ու իր հրեշտակները վիշապին հետ պատերազմեցան. վիշապն ալ իր հրեշտակներովը պատերազմեցաւ. Ու չկրցան դէմ կենալ, ու երկնքի մեջ ալ տեղ չգտնուեցաւ անոնց: Եւ վար ձգուեցաւ մեծ վիշապը, այն առաջուան օձը որ Բանասարկու ու Սատանայ կ'ըսուի, որ բոլոր աշխարհը մոլորեցուց . ու իր հրեշտակները իրեն հետ վար ձգուեցան երկրի վրայ: Եւ մեծ ձայն մը լսեցի երկնքի մեջ՝ որ կ'ըսէր, Հիմա եղաւ մեր Աստուծոյ փրկութիւնը ու զօրութիւնը և թագաւորութիւնը, ու անոր Օծեալին իշխանութիւնը. վասն զի մեր եղբայրներուն դէմ չար խօսողը վար ձգուեցաւ, որ անոնց դէմ չարախօսութիւն կ'ընէր մեր Աստուծոյն առջև ցորեկ ու գիշեր: Եւ անոնք անոր յաղթեցին Գառնուկին արիւնովը, ու իրենց վկայութեան խօսքովը. և իրենց կեանքը չսիրեցին մինչև ի մահ» Հայտն. 12:7-11: Եկե՛ք մեր ուշադրությունը դարձնենք «Եւ անոնք անոր յաղթեցին Գառնուկին արիւնովը...» այս վերջին մասի վրա: Նախ՝ պետք է հասկանալ, թե ի՞նչ է նշանակում «հաղթել սատանային»: Միանգամից ասենք, որ հաղթել սատանային նշանակում է ունենալ

այնպիսի վիճակ, որ սատանայի ուղարկած մտքերը չկարողանան ճնշել ու գերի առնել մեզ: Պարզաբանելու համար եկե՛ք տեսնենք, թե ինչպէս է սատանան փորձում հաղթել քրիստոնյային: Սիրելիներ, նա մեզ հետ պատերազմում է մեր մտքերի մեջ՝ ուղարկելով կա՛մ հպարտության, կա՛մ էլ հուսահատության մտքեր: Քրիստոնյայի միտքը հանդիսանում է պատերազմի դաշտ: Սատանան մեր մեղքերը միշտ հիշեցնում է մեր խղճմտանքում: Երբ մենք ընդունում ենք նրա ուղարկած մտքերը, ճնշվում, ընկճվում ու հուսահատվում ենք: Երբեմն այնպէս է պատահում, որ հուսահատությունից ոչինչ անել չենք կարողանում, աշխատում ենք թե հանգստանում՝ միշտ մտածում ենք, որ մենք ոչ մի բանի պիտանի չենք: Ինչպէս գիտենք, սատանան գող է, հափշտակող է, խաբեբա է, մարդասպան և այլն: Բայց հարց է առաջանում. ո՞րն է սատանայի հիմնական զբաղմունքը: Նրա հիմնական գործը՝ զբաղմունքը չարախոսությունն է. «...մեր եղբայրներուն դէմ չար խօսողը վար ձգուեցաւ, որ անոնց դէմ չարախոսութիւն էր անում ցորեկ ու գիշեր» Հայտն. 12:10: Նա, ով ընդունել է սատանայի չարախոսությունը, մտածում է, թե որքան մեղավոր ու ապականված

Պէտրոսեւմբ., 2019թ., ՁԶ (108)

է ինքը ու ոչ մի բանի պիտանի չէ: Եթե քրիստոնյան այսպիսի տվայտանքների մեջ է, ուրեմն սատանան հաջողության է հասել նրա կյանքում: Հետաքրքիրն այն է, որ այսպիսի վիճակում հայտնված քրիստոնյան մտածում է միայն իր մեղքերի մասին, բայց չի մտածում Քրիստոսի մեծության ու Նրա արյան թողության մասին: Մենք պետք է երկու դաս սովորենք.

Դաս առաջին. եթե մենք մեղք ենք գործում, պետք է գիտակցենք ու հասկանանք, որ վատ բան ենք անում, որ դրանով ցածրացնում ենք մեր Տիրոջ մեծ անունը: Դրա համար պետք է զղջանք, խոստովանենք մեր մեղքերը:

Դաս երկրորդ. մենք պետք է սովորենք ոչ թե միայն զղջալ, խոստովանել ու նայել միայն մեզ, թե որքան վատն ենք մենք, այլ նաև նայել Քրիստոսին, թե որքան սքանչելի է Նա, որ Իր սուրբ արյունով մաքրում է մեր բոլոր մեղքերը:

Այն քրիստոնյան, որն ականջ է դնում սատանայի չարախոսությանը, նա նայում է իրեն, տեսնում իր մեղքերը ու միշտ դատում է իրեն, չի կարողանում սովորել երկրորդ դասը: Նա նայում է միայն իր մեղքերին, բայց չի կարողանում հավատալ ու վստահել, որ Քրիստոսի արյունը մաքրում է մեզ ամեն մեղքերից:

Երբ սատանան չարախոսում է մարդու մտքում, արդյունքում նա կա՛մ հպարտանում է, կա՛մ ընկնում հուսահատության մեջ:

Երեմիա 13:17-ում ասվում է. «Բայց եթե մտիկ չընէք, ձեր հպարտութեանը համար իմ հոգիս ծածուկ տեղեր պիտի լայ, Եւ իմ աչքս խիստ շատ լալով արցունք պիտի թափէ, Վասն զի Տէրոջը հօտը գերի առնուեցաւ»: Հպարտ մարդը գտնվում է գերության մեջ: Երբ Սավուղն ընդունեց սատանայի միտքը, նրա համար անասելի ծանր թվաց այն, որ կանայք երգում էին, թե Սավուղը հաղթեց հազարների, իսկ Դավիթը՝ բյուրավորների (ԱԹագ.18:6-9): Այդ միտքն ընդունելու օրվանից սկսվեց Սավուղի տառապանքը, նա գերի եղավ իր մտքերին: Վերջում էլ պատերազմում վիրավորված Սավուղը ընկավ իր սրի վրա ու մեռավ: Սավուղի այդ մեծ գերդաստանից մնաց միայն երկու ոտքից կաղ թոռը՝ Մեմփիբոսեմ: Ահա թե ուր կարող է հասցնել մարդուն հպարտությունը:

Ինչպես վերը նշեցինք, Հայտն. 12:11-ում գրված է. «Եւ անոնք անոր յաղթեցին Գառնուկին արիւնովը...»: Հոգևոր կյանքի հաղթանակը հիմնված չէ մարդու բարի գործերի կամ նրա կարողությունների վրա: Այն հիմնված է Գառնուկի սուրբ արյան վրա: Քրիստոսի արյունը ոչ միայն մեղքերի թողության և փրկության համար է, այլ նաև հոգևոր կյանքում սատանային հաղթելու համար:

Ինչպես վերևում նշեցինք, սատանայի հիմնական աշխատանքը չարախոսելն է: Նա ոչ միայն Աստծու առաջ է չարախոսում, այլ նաև մեր խղճ-

մտանքում: Մտքերի հարձակումն այնպիսին կարող է լինել, որ մեզ ուժաթափ անի, ու մենք չկարողանանք պայքարել: Սիրելիներ, ճշմարտությունը սա է. երբ մենք մեղք ենք գործում, պետք է զղջանք, խոստովանենք ու վերջ տանք մեղքին: Բայց և մենք պետք է սովորենք երկրորդ դասը, այն է՝ մենք պետք է սովորենք նայել ոչ միայն մեզ, այլև Քրիստոսին: Եթե մենք անընդհատ նայում ենք մեր «ես»-ին ու չենք նայում Քրիստոսին, սա նշանակում է, որ մենք ընդունել ենք սատանայի չարախոսությունը: Ուզում եմ նորից շեշտել, որ եթե մեղք ենք գործում, ապա պետք է զղջանք ու խոստովանենք, վերջ տանք մեղքին, բայց և միևնույն ժամանակ չպետք է ընդունենք սատանայի չարախոսությունը, որը մեզ միշտ ճնշված վիճակում կպահի ու մեր մեղքերը մեր առաջ կբերի: Նա մեզ միտք է տալիս, թե Աստված մեր աղոթքը չի լսում ու մեզ ուշադրություն չի դարձնում, մենք խորը հուսահատություն ենք ապրում ու ոչ մի հույս չենք տեսնում: Եթե մենք անընդհատ նայում ու քննադատում ենք մեր «ես»-ը, ու դրա հետ միասին չենք տեսնում Քրիստոսի արյունը՝ որպես մեր մեղքերի քավության միջոց, դա նշանակում է, որ ընդունել ենք սատանայի չարախոսությունը: Այդ դեպքում մենք միշտ կասկածների ու վախերի մեջ ենք ապրում:

Շատ քրիստոնյաներ կան, որոնց հարցնում ես, թե ի՞նչ մեղք են գործել, չեն կարողանում նույնիսկ ասել, թե ինչ

են արել, սակայն մեղավորության զգացումը, խղճմտանքը նրանց հանգիստ չի տալիս: Սա նույնպես վկայում է այն մասին, որ տվյալ քրիստոնյան ընդունել է սատանայի չարախոսությունը:

Առօրյայում մարդու խղճմտանքը շատ կարևոր նշանակություն ունի: Պողոս առաքյալը Ա Տիմոթ.1:18-19 համարներում ասում է. «Այս պատուիրը կ'աւանդեմ քեզի, իմ որդեակս Տիմոթեոս, քու վրայովդ առաջուրնէ եղած մարգարէութիւններուն համեմատ, որ անոնցմով պատերազմիս այն բարի պատերազմը: Եւ ունենաս հաւատք ու մաքուր խղճմտանք, զոր մէկ քանիները իրենցմէ մէկդի ձգելով՝ նաւակոծութիւն կրեցին հաւատքին կողմանէ»: Նրանց հավատքը նավակոծության էր հանդիպել: Ի՞նչ է նշանակում հանդիպել նավակոծության: Դա նշանակում է, որ նրանք ընդունել էին սատանայի չարախոսությունը: Պարզ է, որ նավակոծության ենթարկված նավը այլևս նավահանգիստ չի հասնի:

Սիրելիներ, երբ մենք մեղք ենք գործում, դրանով տխրեցնում ենք և չենք փառավորում Տիրոջը, սակայն երբ մենք չենք վստահում Քրիստոսի արյանը, մենք դրանով պատվազուրկ ենք անում Նրա արյունը: Հռովմ. 5:1-ում կարդում ենք «Ուստի մենք հաւատքով արդարացած ըլլալով՝ խաղաղութիւն ունինք Աստուծոյ հետ մեր Տէրոջը Յիսուս Քրիստոսի ձեռքովը»: Իսկ նույն գլխի 9-րդ խոսքում

Պեթրովաթ, 2019թ., № 2 (108)

կարդում ենք. «Քրիստոս մեզի համար մեռաւ. ուրեմն հիմա որ իր արիւնով արդարացանք, որչափ աւելի իրմով պիտի ազատինք բարկութենէն»:

Տեսե՛ք, առաջին խոսքում ասում է, որ մենք հավատքով ենք արդարացել, իսկ վերջին՝ 9-րդ խոսքում ասում է՝ արյունով ենք արդարացել: Եթե այս երկու խոսքերը համադրենք, ապա կատացվի, որ մենք արդարանում ենք Նրա արյան վրա ունեցած հավատքով: Ուրեմն այն հարցին, թե ինչպես կարող ենք հաղթել սատանային, երկնքից լսվող ձայնն ասում է. «Գառնուկին արիւնովը»: Հաղթանակի համար ուրիշ միջոց ու ճանապարհ չկա: Տարիներ առաջ ես ընդունել էի սատանայի չարախոսությունը, շատ ընկճված ու հուսահատված էի: Մտածում էի, թե ինչ պիտի լինի իմ վերջը, եթե մեռնեմ... այդ մտքերից ու տառապանքներից գրեթե երեք օր չկարողացա քնել: Սատանան ինձ հաղթել էր, ես ընդունել էի նրա

չարախոսությունը: Ես փորձում էի իմ մեջ լավ բաներ գտնել ու Աստծուն բերելով Նրան համոզել, որ ես լավն եմ, սակայն ներսիս անհանգստությունը չէր դադարում: Ու որքան փորձում էի իմ «լավ» հատկանիշները գտնել, այնքան ավելի էի հուսահատվում ու հուսալքվում: Այդ մտքերի մեջ հանկարծ Տերը խոսեց ինձ հետ Սաղմոս. 42:5 խոսքով, որն էլ ինձ բժշկեց. «Ինչո՞ւ կը ցածնաս, ով իմ հոգիս, եւ ինչո՞ւ իմ ներսիդիս անհանգիստ ես. Աստուծոյ յուսա. վասն զի անգամ մըն ալ զանհկա պիտի գովեմ, իմ երեսին փրկութեանը համար»: Այստեղ «Աստուծոյ հուսա» խոսքը ռումբի նման պայթեց իմ ներսում, և սատանայի սարքած բոլոր որոգայթները պայթեցին, ու ներսս խաղաղություն տիրեց: Սաղմոսերգուն տեսնում է, որ անհանգիստ մարդը չի կարողանում Աստծուն հուսալ: Մեր անհանգստության պատճառն այն է, որ մենք մեր հույսն Աստծու վրա չենք դնում: Մենք տեսնում ենք մեր մեղքերը, բայց չենք տեսնում Քրիստոսի արյունը:

Սիրելիներս, երբ մեղք ենք գործում, շատ վատ բան ենք անում, որը պետք է զղջումով խոստովանել, սակայն երկրորդ դասն էլ պետք է լավ իմանանք, որ Քրիստոսի արյունը մաքրում է մեզ ամեն մեղքերից: Երբ մենք չենք հավատում, որ Քրիստոսի արյունը մեզ մաքրում է ամեն մեղքերից, պատվազուրկ ենք անում Քրիստոսի արյունը: Եկե՛ք հասկանանք, որ Քրիստոսի ար-

յունը պատվագրկելը ավելի մեծ մեղք է, ուրեմն վստահե՛նք Տիրոջ արյան գործությանը և Տիրոջը հուսանք: Երբ քո մեջ լավ բաներ ես փնտրում Աստծու առջև արդարանալու համար, դա անօրենի տված կեղծ հույսն է: Նա ասում է, որ դու շատ քրիստոնյաներից ավելի լավն ես, քո մեջ շատ լավ բաներ կան: Երբ դու չես գտնում այդ «լավ բաները», ավելի ես հուսահատվում ու սկսում մեղադրել ինքդ քեզ: Որ մարդն իր մեջ ոչ մի լավ բան չունի Աստծու առաջ բերելու, դա հենց սկզբից պիտի լավ հասկանանք ու չփորձենք փնտրել: Մարդը ծնունդով ապականված ու չար է, իր մեջ լավ բան չունի, իզուր չփորձենք փնտրել, միևնույնն է, չենք գտնի: Մենք արդարանում ենք ոչ թե մեր լավ գործերի, այլ Քրիստոսի թափած սուրբ արյան շնորհիվ: Քրիստոսի առջև մեր գալու միակ հենարանը արյան վրա ունեցած հավատքն է: Քրիստոսի արյունը մեր հոգևոր հաղթանակի հիմնաքարն է: Կող.1:14-ում կարդում ենք. «Որով մենք փրկութիւն ունինք իր արիւնովը, այսինքն մեղքի թողութիւն»: Եվ նույն գլխի 20-րդ խոսքը ասում է. «Եւ անով ամէնը հաշտեցնէ իրեն հետ, խաղաղութիւն ընելով անոր խաչին վրայ թափած արիւնովը, թէ երկրի վրայ և թէ երկնքին մէջ եղողներ»:

Հին Ուխտում նույնպես մեղքից ազատվելու համար արյուն էր պետք:

Մեղք գործողը մի գոհ էր բերում Տիրոջ առաջ քահանայի ներկայությամբ, ձեռքը դնելով գոհի վրա՝ զղջում ու իր մեքերը խոստովանում էր քահանային: Այդ ժամանակ դեռ մեղքը չէր քավվում, թեկուզ կար զղջում և խոստովանություն: Միայն երբ մոռթվում էր գոհը, արյունը հեղվում էր, այդ ժամանակ ընդունվում էր գոհի արյունը, և մեղանշող մարդը, տեսնելով արյունը, հավատում էր, որ իր մեղքին թողություն եղավ, և խաղաղություն էր ունենում: Հին Ուխտում ամեն տարի մաքրման օրը մեղքերի հիշատակություն էր լինում, քանի որ գոհներից հետո խղճմանքի հանդիմանությունը միշտ կար, սակայն Քրիստոս մեկ անգամ որպես Աստծու գառ զոհվեց և մեզ բոլորիս մեղքերի թողություն տվեց (Եբր.10:2-10):

Սիրելիներս, եթե հիմա դուք ընկճված ու հուսահատված եք ու ոչ մի ելք չեք տեսնում, դա նրանից է, որ դուք ընդունել եք սատանայի չարախոսությունը: Նա ստախտոս է ու խաբեբա: Եկե՛ք գանք Տիրոջ առաջ, զղջանք, խոստովանենք ու հավատանք, որ Նրա արյունը մեզ ամեն մեղքից կտրի: Մեղք գործելը վատ բան է, բայց Քրիստոսի արյանը չվստահելը ավելի մեծ մեղք է: Ուրեմն երբ վստահենք Քրիստոսի արյանը, կհաղթենք սատանային ու կուներանք խաղաղություն ու հանգստություն: Ամեն:

Հրահատ Ամիրբեկյան

Փետրվարի, 2019թ., ՁԿ2 (108)

ԱՍՏՎԱԾ ԿԱՐՈՂ Է ԿԱՆԳՆԵՑՆԵԼ ԸՆԿԱԾԻՆ

Մի օր ինձ մոտ էր եկել ընկճված մի կին ու ասում էր. «Հովի՛վ Ուիլքերսոն, Աստված մեկ անգամ ինձ ազատագրել է հարբեցողությունից, բայց վերջին ժամանակներում տարբեր իրավիճակներից ելնելով՝ ես շատ եմ թուլացել ու նորից սկսել եմ խմել: Այժմ չեմ կարողանում կանգ առնել: Տերը այնպես ուժգին է հիասթափվել ինձնից, որ ամեն բան ինձ համար անիմաստ է դարձել: Այն ամենից հետո, որ Նա արել է ինձ համար, ես այնքա՛ն խորն եմ հիասթափեցրել Նրան: Ամեն բան անիմաստ է, ես այլևս չեմ կարող վերականգնվել»:

Իմ կարծիքով՝ սա դիվային ռազմավարությունն է, որը ցանկացած մնացած բացթողումից սարքում է մի անհաղթահարելի արգելք՝ ընկած մարդուն Աստծուց հեռացնելու համար: Մենք չպետք է թույլ տանք, որ մեր նախկին պարտությունները սատանան վերածի դժոխքի ինչ-որ մի տեսակի:

Կարծում եմ՝ մնացած վիճակում հայտնված միլիոնավոր մարդիկ կան, ինչպես, օրինակ, մի երիտասարդ նավաստի, որ նույնպես եկել էր ինձ մոտ արցունքոտ աչքերով ու ասում էր. «Իմ հայրը հովիվ է, բայց ես խիստ հիասթափեցրել եմ նրան: Հոգեպես ես այնքան թույլ եմ, որ վախենում եմ՝

երբեք չկարողանամ ծառայել Աստծուն այնպես, ինչպես պետք է, որ ծառայեմ: Մեղքը շատ հեշտությամբ է ինձ գրավում»:

Նման խոստովանությունները արժանի են ուշադրության: Բայց մեծ ոգեշնչում ես գտնում եմ այն փաստի մեջ, որ աստվածաշնչյան բազում հոգևոր հերոսներ ժամանակ առ ժամանակ նույնպես չեն կարողացել ընդդիմանալ մեղքի գայթակղությանը: Կարելի՞ է արդյոք Մովսեսին համարել անհաջողակ: Իհարկե ոչ: Իսրայելի ժողովրդի համար նա մեծագույն հոգևոր առաջնորդ էր: Բայց նայե՛ք այս մեծ օրենսդիրի կյանքին մոտիկից. նա մարդասպանության պատճառով 40 տարի ստիպված էր թաքնվել արդարադատությունից: Մովսեսին ծանոթ էին վախի ու անհավատության զգացումները:

Երբ Աստված կանչեց նրան Իսրայելի ժողովրդին ստրկությունից հանելու, նա ներողություն էր խնդրում ու ասում. «Օ՛, Տե՛ր իմ, ես ճարտարախոս չեմ... աղաչեմ՝ այս պատգամը

ուղարկիր որի ձեռքով որ ուզում ես ուղարկել» (Ելից 4.10-13): Սա բորբոքեց Աստծու բարկությունը: Իր ամբողջ կյանքում Մովսեսը փափագում էր մտնել Խոստացված երկիր, բայց չցուցաբերեց սրբություն և գրկվեց դրանից: Բայց և այնպես՝ Աստված Մովսեսի հավատարմությունը համեմատեց Քրիստոսի հետ ու դրեց նրան հավատքի հերոսների շարքում. «Ուստի, սուրբ եղբայրք, երկնավոր կոչումին մասնակիցք, մտիկ տվեք մեր դավանության Առաքյալին և Քահանայապետին՝ Քրիստոս Հիսուսին, որ հավատարիմ է իրեն հաստատողին, ինչպես Մովսեսն էլ նրա բոլոր տան մեջ» (Եբրայեցիս 3.1-2):

Հակոբին մենք սովորաբար նայում ենք որպես աղոթքի նվիրյալի, որ գոտեմարտեց Աստծու հրեշտակի հետ ու հաղթեց: Հակոբին Աստված ցույց տվեց աստիճանների մեծ տեսիլքը: Բայց, միևնույն ժամանակ, այս մարդու կյանքը հագեցած է ցնցող անհեթեթություններով, և Աստվածաշունչը չի լռում այդ մասին:

Երիտասարդ տարիքում Հակոբը խաբեց իր կույր հորը, որպեսզի տիրեր իր եղբոր առաջնեկությանը: Ամուս-

նության մեջ նա անարգում էր իր կնոջը՝ Լիային, և թույլ էր տալիս անազնվություն իր աներոջ՝ Լաբանի հանդեպ (Ծննդոց 30.41-43): Հակոբը մի մարդ էր, ում կյանքում մենք շատ խորամանկ ու անհավատարիմ քայլեր կարող ենք գտնել, բայց, չնայած այդ ամենին, Աստված Իրեն հայտարարում է նրա կողմնակիցը:

Դավիթ թագավորը Աստծու սրտի համեմատ մարդ էր: Ուրախանում էր Աստծու օրենքով և սաղմոսներում խոսում այն մասին, որ չի ուզում որևէ ընդհանուր բան ունենալ անօրենների հետ: Բայց որքա՛ն զարմանալի եղավ այս մարդու անկումը: Նա խլեց ուրիշի օրինական կնոջը, իսկ ամուսնուն ուղարկեց մահվանն ընդառաջ: Նաթան մարգարեի շուրթերով Աստված հայտարարեց, որ նա մեծ չարություն է գործել և Տիրոջ թշնամիներին առիթ տվել՝ հայհոյելու Իրեն:

Սակայն Աստված կարողացավ օգտագործել Մովսեսին, Հակոբին ու Դավթին այն բանից հետո, երբ նրանք խոնարիվեցին իրենց անկումներից հետո: Աստված կարողացավ դրանից հետո օրհնել նրանց զորավոր կերպով:

Դուք հուսահատված եք ձեր բացթողումներից ու անկումներից: Այդ դեպքում ես ձեզ համար լավ լուր ունեմ. անհաջողակներից Աստված կարող է ստանալ այնպիսի մարդիկ, ովքեր կապրեն Իր օրհնությունների մեջ, Իր հաղթանակների մեջ, և որոնց միջոցով Նա կանի մեծ գործեր:

Դեյվիդ Ուիլքերսոն

Ձեկբեմբեթ, 2018թ., № 11 (106)

ՆԱՐԻՆԵ ՔՈՒՅՐԻԿԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Այս վկայությունով ցասպանում եմ փառավորել Տիրոջ անունը: Միրելիներ, հավատացե՛ք, որ Աստված Իր զավակին երբեք միայնակ չի թողնում դժվար պահին:

Ես Նարինե քույրիկն եմ, 56 տարեկան: 35 տարեկանից ճանաչել եմ Քրիստոսին, ճաշակել նրա սերը:

Մինչ ապաշխարելս էլ տառապում էի անքնությունից, ունեի սուր ցավեր: 2014թ. այցելեցի բժշկի և պարզվեց, որ սուր ցավերիս պատճառը տարբեր արթրիտների առկայությունն է օրգանիզմումս: Սկսեցի բուժվել դրա դեմ «Էրեբունի» ԲԿ-ում:

2016թ. վիճակս շատ անսպասելի վատթարացավ, ունեի բարձր ջերմություն, թուլություն էի զգում և գունատվել էի: Այցելեցի բժշկի և հայտնաբերվեց, որ լյարդս քայքայվում է (հեպատիտ B): Ըստ անալիզների՝ քայքայումը շատ խորն էր (10000): Ըստ բժիշկների՝ ես երեք ամիս պետք է ապրեի: Վիճակս այնքան վատ էր, որ որդիս ամեն գնով փորձում էր գումար հայթայթել, որպեսզի Գերմանիայում բուժում ստանայի: Սակայն իմ ներսը դրա հետ համաձայն չէր: Այդ ամենին զուգահեռ անկում էր ապրել հոգևոր կյանքս: Այդ

ժամանակ ինձ մեծ օգնություն էին ցուցաբերում թե՛ քույրերը, թե՛ եղբայրները՝ իրենց այցելություններով և Աստծու Խոսքով մխիթարելով: Ուրբերտ եղբայրը յուղով օծեց ինձ, և ես Տիրոջից բժշկություն ստացա:

Որոշ ժամանակ անց կրկին հետազոտվեցի և, ի զարմանս բոլորի, անալիզները մաքուր էին: Քայքայումը դադարել էր (10000-11,6) անհետացել էր նույնիսկ հեպատիտ B-ն, մինչդեռ բժիշկները պնդում էին, որ այն հնարավոր չէ վերացնել ոչ մի կերպ:

Հետո նույն անալիզները տվել ենք տարբեր հիվանդանոցներում և, փառավորվի Տիրոջ անունը, բոլորը մաքուր են եկել:

Մինչ օրս էլ հետազոտվում եմ, բոլոր անալիզներս մաքուր են:

Կոչ եմ անում բոլոր հիվանդներին՝ երբեք մի՛ հուսահատվեք, և թող երկմտություն չառաջանա ձեր մեջ մեր ամենակարող Հոր սիրո և հոգատարության հանդեպ: Մեր Տիրոջ համար անկարելի ոչինչ չկա: Միայն պետք է հավատանք անկեղծ սրտով և չկասկածենք մեր Տիրոջ ամենակարողության վրա:

*Սահակյան Նարինե
Էջմիածնի տարածք,
գ. Վարդանաշեն*

ՀԱՄԱԻՎ ՔՈՒՅՐԻՎԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Երրտասարդ ժամանակ մասնակցել եմ հավաքություններին, մկրտվել եմ Սուրբ Հոգով: Տերն ինձ օրհնել և ողորմություն է արել: Եկավ մի օր, երբ ես անառակ որդու մնալ հեռացա: Ամուսնացա անհավատ մի ընտանիքում, ունեցա երեք երեխա: Անցան տարիներ, մեծացան երեխաներս, շատացան հոգսերս ու մեղքերս: Այդպիսի գիշեր չկար, որ լացով չքնեի. շատ անհանգիստ էի, անգամ երազներումս էի տանջվում: Մեղքերս այնքան շատ էին, և վատն էլ այն էր, սիրելի՛ քույրեր ու եղբայրներ, որ ես գիտեի՝ մեղք է, բայց միևնույնն է, ես դա շարունակում էի:

Այդ հոգսերի մեջ ապրելով՝ ես հիվանդացա: Ունեի սրտի ներոզ, ճնշում և գլխի ահավոր ցավեր, որից ուշաթափվում էի, դարձել էի մոռացկոտ: Եվ անընդհատ դիմում էի բժիշկներին, կախված էի դեղերից:

Մի օր Տիրոջ ողորմությամբ իմ մեջ կարոտ արթնացավ դեպի Տերը: Այն սերմը, որը ցանվել էր իմ մեջ, սկսեց արթնանալ: Ու ոչ մի բան պատահական չի լինում. այնտեղ, որտեղ ես ամուսնացել էի, կար հոգևոր ընտանիք: Տիրոջ կամքով մենք մտերմացանք: Մի օր ես հարցրի. «Աննա՛

քույր, այստեղ հավաքությունը լինո՞ւմ են»: Նա ասաց, որ հենց իրենց տանն են լինում հավաքությունները: Ես շատ ուրախացա: Մի օր խնդրեցի Աննա քրոջը, որ հովիվ եղբոր կանչի, որպեսզի խոստովանեմ և մեղքերիցս ազատվեմ: Այդպես էլ արեցինք: Եղբայրն ասաց. «Գիտես չե՞, որ խոստովանության ժամանակ բժշկություն է կատարվում»: Պինդ բռնելով այդ խոսքը՝ խոստովանեցի: Հիսուսն ինձ մեծ ողորմություն արեց, խոստովանությունից հետո վիճակս փոխվեց: Փրկչի սերը անսահման է, Նա ինձ բուժեց: Դա անպատմելի ցնծություն ու խաղաղություն է, որին ես արժանացա: Հիմա կարծես 15 տարեկան լինեմ, չունեմ այլևս ոչ մի ցավ: Տերս ինձ բուժեց, բուժեց բոլոր ցավերս: Հիմա ես իմ կյանքը նվիրել եմ իմ Փրկչին և առանց Նրա չեմ կարող: Ինչքան ճանաչում եմ Տիրոջս, այնքան խոնարհվում եմ Նրա առաջ և ապրում եմ Նրա անսահման սիրո մեջ: Թող Աստված օրհնի բոլոր եղբայրներին, որ նրանք միշտ մեր կողքին լինեն: Թող Աստված օրհնի նրանց ու առողջություն տա Իրեն ծառայելու համար:

Համիկ քույր

Էջմիածնի տարածք, գ. Դոդա

Փետրվարի, 2019թ., № 2 (108)

ԵՐԵՅ ԵԳՈՐ ԲԵՏԽԵՐԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Մայրս հոգևոր էր, հայրս Ռուսաստանի գերմանացիներից էր և իրեն նույնպես հոգևոր անձ էր համարում՝ չնայած այն բանին, որ ծխում էր ու խմում։ Մեր ընտանիքում տասնմեկ երեխա կար, և մենք բոլորս մեծանում էինք որպես մի անհավատի զավակներ։ Չնայած այդ ամենին՝ մայրս մեզ համար անընդհատ աղոթում էր։

Ժամանակ անցավ, ես ավարտեցի պրոֆտեխտուսումնարանը և աշխատանքի անցա գործարանում։ Ես ոչ այնքան լավ մի խումբ երիտասարդների հետ ապրում էի մի բնակարանում։ Կարող եմ ասել, որ եթե ժամանակին ես նրանցից չհեռանայի, ապա իմ վախճանը շատ տխուր կլիներ, որովհետև դեռ այն ժամանակ մենք զբաղվում էինք գողությամբ։ Չնայած ես գիտեի, թե ինչ վատ բան է գողությունը, նրանց հետ գնում էի գողության։ Խավարի գործերին մասնակից լինելուց հետո ես սկսեցի տանջվել. «Չէ՞ որ վաղ թե ուշ կբռնվենք», - մտածում էի ես։

Մի անգամ (ես շատ լավ եմ հիշում այդ օրը՝ 1973թ. հունվարի 13-ը) քնած ժամանակ զգացի, որ մեկն ինձ հրում է։ Աչքերս բացեցի ու ի՞նչ տեսնեմ՝ սենյակը լուսավորված է պայծառ

լույսով, իսկ իմ մահճակալի կողքին մի հրեշտակ է կանգնած։ Արտաքինից նա ոտքից գլուխ սպիտակ հանդերձներ հագած մոտ 30 տարեկան երիտասարդ էր, որի գլուխը կպած էր առաստաղին։ Երբ նրան տեսա, վախից վերմակն ավելի քաշեցի գլխիս, սակայն հրեշտակը վերմակը վրայիցս հեռացրեց և ինձ մեկնեց իր ձեռքը։ Իսկ ես պառկած տեղս վախից դողում էի։ Երբ նա ձեռքն ինձ մեկնեց, ասաց. «Արի՛ իմ հետևից»։ Ինձ կարծես մի բան դրդեց, և ես բռնեցի նրա ձեռքը։ Սակայն նրա ձեռքն այնքան մեծ էր, որ ես կարողացա բռնել ընդամենը նրա երկու մատը։ Նա ինձ զգուշորեն տեղիցս բարձրացրեց և նորից կրկնեց. «Արի՛ իմ հետևից»։ Եվ ես, նրա երկու մատից բռնած, գնացի նրա ետևից։

Ես շատ անհարմար էի քայլում, որովհետև չցանկանալով տրորել նրա երկար հագուստի փեշերը՝ անում էի շատ փոքր քայլեր: Ես լավ հասկանում էի, որ քնած չեմ: Հիշում եմ, որ երբ մոտեցանք դռանը, մտածեցի, թե ինչպես պիտի անցնի այդ դռնով, երևի կկռանա: Սակայն նա ուղղակի անցավ պատի միջով, և երբ դուրս եկանք միջանցք, նա անհետացավ: Երբ ուշադրություն դարձրի, տեսա, որ միջանցքով վազում է միջահասակ, սարսափելի այլանդակ արտաքինով մի մարդ: Նա մեծ գլուխ ուներ, որի վրա կար միայն մի աչք և մեծ ատամներ: Նա երկու ձեռքով բռնեց ինձ ու ասաց. «Դու տասնինը տարեկան ես, բայց այնքան լավ էիր ինձ ծառայում: Ինչո՞ւ գնացիր նրա ետևից: Ես քեզ բաց չեմ թողնի»: Ես սարսափած ուզում էի պոկվել նրանից, իսկ նա ինձ ամուր բռնել էր ու ասում էր. «Ես քեզ բաց չեմ թողնի»: Այդ ժամանակ ես ոտքս դեմ տվեցի դռան քիվին ու նրա ձեռքից պոկվեցի: Նա շրջվեց ու փախավ այն ուղղությամբ, որից եկել էր: Դրանից հետո ես մոտեցա պատուհանին ու շատ պարզ հիշում եմ, որ արդեն լուսանում էր: Ես էլ չուզեցի քնել, այդ իսկ պատճառով ես ստույգ գիտեմ, որ այս կատարվածը երազ չէր:

Նույն երեկոյան ես մեկնեցի տուն և ամեն ինչ պատմեցի մորս: Նա լսեց ինձ ու ասաց. «Որդի՛ս, դու պետք է Աստծուն դառնաս»: Հետո նա ինձ տվեց այն տան հասցեն, որտեղ

հավաքվում էին հավատացյալները: Այդ օրվանից ես սկսեցի մասնակցել հավաքույթների և ընդունեցի Քրիստոսին: Հետագայում չնայած այն հանգամանքին, որ ես պետք է սովետական բանակ մեկնեի ծառայելու, ջրով մկրտվեցի:

Ծառայում էի Ղազախստանում՝ Մանգիշլակ թերակղզում տեղակայված շինարարական զորքերի մի զորամասում: Ես կցված էի ամբարձիչի վարորդին: Գերաններ, տախտակներ էի հավաքում կապում, որ կռունկը բարձրացնի ու տեղավորի բեռնատար վագոնների մեջ: 1976թ. մարտի 4-ն էր, ես կատարում էի ինձ հանձնարարված գործը: Վագոնն արդեն բեռնված էր, և ես, վագոնի վրա կանգնած, մետաղյա լարերով տախտակներն էի կապում, որ ընթացքի ժամանակ վագոնից չթափվեն: Կռունկավարը տախտակների հերթական կապը տեղափոխելիս ինձ չէր նկատել, և մինչև ես նկատեցի ինձ մոտեցող բեռը, արդեն ուշ էր. վերամբարձ կռունկի հարվածից ես օդի մեջ պտտվեցի ու ընկա գետին: Շուրջս հավաքվեցին ծառայակիցներս: Աջ ուսս հասել էր դնչիս՝ հավանաբար ողնաշարիս վնասվածքից, ոտքերս չէին շարժվում: Սպաներն իրար մեջ ինչ-որ բան խոսեցին, ինձ դրեցին մեքենան ու տարան: Ես կարծում էի, որ ինձ հոսպիտալ են տեղափոխում, բայց հետո լսեցի, թե ինչ են խոսում նրանք. «Հիմա մարտն է՝ եռամսյակի վերջը, եթե հիմա սրան

Պեյրիվաթ, 2019թ., №2 (108)

տաննք հոսափտալ, ապա կգրանցվի որպես արտադրական տրավմա, և մենք բոլորս կգրկվենք պարզևավճարից»: Այդ ժամանակ ինչ-որ մեկն առաջարկեց ինձ տեղափոխել գորանոցի հին շենքը, որ դեկավարությունից ոչ մեկը չիմանա: Նրանք համոզված էին, որ ես գիտակցությունս կորցրած եմ, այդ պատճառով էլ ազատ խոսում էին:

Ինձ բերեցին այդ հին գորանոցը և շուրջս հավաքված տասնմեկ սպայով որոշեցին, որ ես այդտեղ պետք է մնամ, որպեսզի գորամասի դեկավարներից ոչ մեկը կատարվածի մասին ոչինչ չիմանա: Կանչեցին գորամասի բուժակին, սակայն նա իմ վիճակը տեսնելով հասկացավ, որ ինձ ոչնչով օգնել չի կարող: Սպաները ոչ մի կերպ չէին կարողանում որոշել, թե ինձ հետ ինչպես վարվեն: Հետո եկավ ծեր, կիրթ արտաքինով մի մարդ և սկսեց ինձ հարցուփորձ անել: Ես հասկացա, որ այդ ծեր մարդը գորամասի պաշտոնաթող բժիշկն է: Նա մտածում էր, թե ինչպես կարելի է ուղղել ուսս: Ես այդ ժամանակ շատ ուժեղ ցավեր ունեի: Բժիշկն ինձ զննելուց հետո դիմեց սպաներին. «Դե, եթե ինձ եք կանչել, ուրեմն ցանկանում եք ինձնից իմանալ ձեր հետագա անելիքը: Ես պահանջում եմ, որ անհապաղ զինվորին տեղափոխեք հոսափտալ, որովհետև հնարավոր է, որ նա կա՛մ ներքին արյունահոսություն ունենա, կա՛մ ողնաշարի հետ կապված խնդիրներ»:

Հանկարծ այդ պահին ես հիշեցի այն Աստծու մասին, որին հավատում էի: Այդ ժամանակ ես արդեն Սուրբ Հոգով մկրտված էի, սկսեցի բարձրաձայն Սուրբ Հոգով աղոթել: Այդ պահին ինձ թվաց, թե ինձ վրա տաք ջուր լցրին, ես տաքացա ու լավ զգացի: Հենց այդ ժամանակ մի ձայն լսեցի. «Վե՛ր կաց»: Այդ խոսքերն ասվեցին իշխանությունով և հրամայական տոնով, և ես անմիջապես ոտքի կանգնեցի ու սկսեցի ձեռքերս վեր պարզած աղոթել: Ուսս իր տեղն էր ընկել, ոտքերս կարողանում էի շարժել...

Ինձ հետ եղած տասնմեկ սպան վախից խուճապահար դուրս փախան նեղ ետնադռնից: Ես մենակ մնացի պաշտոնաթող բժշկի հետ, որը կանգնած դդղում էր: Հետո սկսեց ինձ զննել ու բարձրաձայն հայտնել իր գորամանքն այն մասին, որ ամեն բան իր տեղում է:

Երբ մի քիչ ժամանակ անցավ, բոլորը մի փոքր հանգստացան: Հետագա «թյուրիմացություններից» խուսափելու համար սպաները որոշեցին ինձ թաքցնել այդ գորանոցում, մանավանդ, որ ինձ այլևս հոսափտալ տեղափոխելու հարց չկար, քանի որ ես կատարյալ առողջ էի: Ինձ համար մի փոքր սենյակ կահավորեցին և խստիվ արգելեցին դուրս գալ. ոչ ոք չպետք է տեսներ, որ ես առողջ եմ: Այն զինվորները, ովքեր ինձ հետ էին եղել և տեսել էին իմ վիճակը, պետք է մտածեին, որ ես հոսափտալում եմ:

Շարունակելի

Ո՛Վ ՄԱՐԴ ԹԱՆԿԱԳԻՆ

Ո՛վ մարդ բանկազին, արդյոք դու գիտե՞ս՝
Որտեղի՞ց եկար և ո՛ր ես գնում,
Արդյոք տեսնո՞ւմ ես, որ արագությամբ
Դու սլանում ես դեպի կործանում,
Թե՞ չար աշխարհի խաբկանքով գերված՝
Չես էլ նկատում, որ ժամանակն է արդեն
վերջանում:

Արդյոք ապրածդ կյանքի ընթացքում
Կոթնե՞լ ես դու քո արարիչ Աստծուն,
Գիտե՞ս, որ Նրա կամքով ես ծնվել,
Նրա կամքով ես շնչում ու ապրում,
Որ դու Նրա ողջ ստեղծագործության
Գլուխգործոցն ես, Նրա սիրելին
Ու մեծ տեղ ունես դու Նրա սրտում:

Արդյոք լսո՞ւմ ես ձայնը քո Աստծու,
Որ կանչում է քեզ մեղմ ու սիրալիր,
Արդյոք լսե՞լ ես, որ Նա Իր Որդու անգին
արյունով
Փրկագնել է քեզ մեղքի անդունդից,
Թանձր խավարից վեր հանել լույսին,
Խաչել է Որդուն, որ դու չխաչվես,

Մեղադրել Նրան, որ դու ազատվես
Մեղքի ու չարի սև բնությունից,
Որ էլ չմնաս հակառակորդի մութ
զնդաններում
Առանց մի լույսի՞, առանց Հիսուսի՞...

Դարձի՛ր, ո՛վ անցորդ, դարձի՛ր, ճանաչի՛ր,
Թե ում ես դու պարտք այս կյանքի համար.
Նա խել է քեզ մահվան ճանկերից Իր
կյանքի գնով,
Իսկ դու դեռ Նրան չես էլ ճանաչում:

Ո՛վ մարդ բանկազին, գիտե՞ս դու արդյոք,
Որ երբ հանդիպես քեզ կյանք տվողին,
Կյանքիդ փոխարեն կյանքը դնողին,
Չես կարող այլևս ապրել հին կյանքով,
Կփոխվի սիրտդ, կփոխվի միտքդ,
Կապրես երկնքով:

Դարձի՛ր, անգին ես դու Նրա համար,
Հանդիպիր Նրան՝ կյանքի աղբյուրին,
ՈՒ ՊԱՇՏԻՐ ՆՐԱՆ...

ԱՆՀԱՄՔԵ՞Ր ԵՍ

Բարկասիրտ մարդը վեճ կը հանէ, բայց երկայնամիտը կռիւը կը դադրեցնէ:

Առակաց 15:18

Տէրոջը փրկութեանը սպասելը ու լռութեանը յուսալը աղէկ է:

Ողբ Երեմիա 3:26

Տէրոջը համբերէ ու անոր սպասէ, եւ մի նեղանար իր նաւթան յաջողութեանը գացողին համար, ու խաբէութիւն ընող մարդուն համար:

Սաղմոս 37:7

Բայց ով որ մինչև վերջը համբերէ, անիկա պիտի ապրի: Եւ արքայութեան այս անւարանը քովանդակ աշխարհի մէջ պիտի քարոզուի՝ քոյր ազգերուն վկայութիւն ըլլաւ, և անկէ ետեւ վերջը պիտի գայ:

Մատթէոս 24:13

Եւ շեզի կ'աղաչենք, եղբայրներ, անկարգ վարմունք ունեցողները խրատեցէք, տկարներուն շեռնաւու եղէք, ամենուն ալ երկայնամիտ եղէք:

Ա Թեաաղոնիկեցիս 5:14

Գիրնալով որ չեր հաւատքին փորձառութիւնը համբերութիւն կը գործէ: Բայց համբերութիւնը կարարեալ գործ թող ունենայ, որպէս զի կարարեալ ու ամբողջ ըլլաք, ու բանի մը պակասութիւն չունենաք:

Հակոբոս 1:3-4